

МАРТИН КОЛЕВ
ЩЕ НИ ТРЯБВАТ СВЕЩИ

chitanka.info

Първата ми мисъл беше: „Ще ни трябват свещи“.

Гледах тортата за четвъртия си рожден ден — шоколадова торта със зелена захарна глазура. Майка ми цял живот щеше да поддържа вярата си, че обичам шоколад, а на мен още там, в стария апартамент, ми прилоша от натрапчивия мирис, не знаех почти нищо за живота, в който съм попаднал, но знаех вече, че шоколадът е гаден.

Малко по-късно разбрах, че искам да летя. Всички около мен искаха да летят, сънуваха как размахват ръце над планините, катереха се нависоко и поглеждаха надолу задъхани. Но аз исках да летя повече от всеки друг. Това желание, заедно с Жул Верн и един трудно разкопчан сутиен, заеха периода от първи до дванайсети клас. Както повтаряха всички големи — вече навлизах в истинския живот, който не бил розов и лесен. Доказа го диоптърът. — 0,75, нищо работа, просто — 0,75 диоптъра от прекалено четене на Жул Верн или прекалено взиране в сутиени. Отидохме при четирима доктора, татко настояваше, че все някой ще се смили да ми даде удостоверение за „виждащ човек“, за да кандидатствам за летец.

Толкова за летенето. На 19 години трябваше бързо да преосмисля целия си план за пълноценно житейско пропиляване. Записах информатика и до края съжалявах за тази мъничка грешка. Летенето беше заместено от въртящ, саморегулиращ се стол; единственото, което остана от него, беше един flight симулатор.

Имаше иначе и много други грешки: една с плажна синя рокля; една с пиърсинг на пъпа; една с много шалове; една с много цигари; една с много книги; една с много секс и една — с голям километраж. Стела обаче не беше грешка. Повтарях си го през целия ни съвместен живот и през по-голямата част от него си вярвах. Горедолу покрай сватбата, в която аз и тя изпълнявахме главните роли, животът навлезе по-арогантно в живота ми. Едни хора почнаха да умират, други — да се раждат, а понякога едни да изчезват и други да се появяват. Изкарах своята младост до самия й съсухрен, леко прегърбен край в една нескончаема борба за вяра. Губех си вярата и когато поглеждах в очите на някое от малките (две момиченца и едно момче), си я връщах, губех я и я възвръщах. Добре, че имаха по няколко години разлика и когато едното почнеше да се сърди, че не го пускаме до късно, някое от другите две беше достатъчно малко, за да намеря в очите му защита.

А животът не си поплюваше — устройваше си пирове по погребенията и в миговете, когато всичко изглеждаше прецакано. Но обичаше и да се подсмивва, иронично. Към четирийсет, при все че всеки ден стоях пред монитора, от диоптъра ми нямаше и следа. Същото се беше случило и с желанието ми да летя.

Щях да го усетя отново чак на шейсет и шест, когато един съвсем обикновен следобед, може би дори беше сряда, се понесох бавно над килима. Жена ми разхождаше едно ново малко същество в градинката до „Велека“, въпреки нямаше никой и си помислих, че и в края, както в началото, все ми е било някак малко самотно. Бях на нивото на фотьойлите, когато ми мина през акъла: „Сега трябва да се занимават моите с имоти, с погребение пак, не си е работа...“ Загладих оредялата си коса, докато книгите на скрина се изнизваха от погледа ми. Представих си довечера как всички съседни обикалят апартамента, докато тялото ми лежи в чисти чаршафи. Представих си житото в пластмасовите чашки и сълзите — като златни житени зърна — по бузите на Стела.

Хванах се за рамката на прозореца, за да не продължа към тавана и да си ударя главата. Последната ми мисъл беше, че вероятно ще ни трябват свещи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.